

stemmelse ikke var der. Seg vil for at oplyse dette kun eksempelvis nævne nogle Punkter, som, hvis de ophøies til Lov, ville virke paa den Maade, og som jeg derfor anser det for nødvendigt at underkaste nogle Forandringer, naar Loven skal virke saa hensigtsmæssigt, som jeg ønsker. Der staar saaledes i § 4, at det ved Kontrakten nøiagtig skal bestemmes blandt Andet, paa hvad Maade Lærlingen skal sysselsættes under mulige Arbejdsstandsninger. I de fleste Tilfælde vil det være overordentligt vanskeligt for en Mester at gaa ind paa en saadan Bestemmelse. Arbejdsstandsninger ere i mange Fag noget Ukjendt, i de fleste Tilfælde noget Usædvanligt, og nøiagtig at angive, hvorledes Lærlingen under saadanne Forhold skal sysselsættes, er overordentligt vanskeligt og i nogle Fag ligefrem umuligt. For en Murmester f. Ex. at angive nøiagtig, hvorledes en Murverlærling kan sysselsættes i den Tid af Aaret, hvor Arbejdet fuldstændig hviler paa Grund af Veiret, vil næsten være umuligt, saa meget mere som § 8 endogsaa indeholder en Bestemmelse om, at Lærlingen ordentligvis ikke bør bestjæftiges ved Arbejde udenfor Faget. Naar altsaa i saadanne Tilfælde Faget selv ikke kan bestjæftige dem paa Grund af uovervindelige Omstændigheder, og Lærlingen ikke maa bestjæftiges med Arbejde udenfor Faget, og der alligevel i den skriftlige Lærekontrakt findes en Bestemmelse om dette Punkt, saa er det en af disse Hindringer, som Folk er bange for, og som gjøre, at man foretrækker Forhold, der ligge nærmere, nemlig det at anfage sin Lærling under Formen „Medhjælper“ og derved give Forholdet den løse Karakter, det har havt hidtil, fremfor at gaa ind paa en saadan bindende Bestemmelse. Seg vil ogsaa anføre, hvad der staar i § 7 om Arbejdstidens Bestemmelse. Første Stykke lyder saaledes: „Arbejdstiden for Lærlinge under 18 Aar maa ikke overstige 12 paa hinanden følgende Timer daglig, heri beregnet 2 Timer til Hvile- og Spisetid saavel som den Tid, der i Medfør af § 4 anvendes til Undervisning.“ Efter § 4 har Mesteren Forpligtelse til at drage Omsorg for, at Lærlingen faar Undervisning i en af de paa Stedet værende Handels-, Haandværks- eller tekniske Skoler, og unde ham den dertil fornødne Tid. Arbejdstiden skal være 12 paa hinanden følgende Timer, dert indbefattet de Timer, i hvilke han tegner. Dette vil jo rimeligvis være 2 Aftentimer, enten fra Kl. 6—8 eller fra 8—10, naar man har for Die den Undervisning, som gives f. Ex. i det tekniske Selskabs Skole her i Kjøbenhavn. Deraf bliver nu Følgen, at Mesteren, naar han vil fyldestgjøre Lovens

Bestemmelser, maa, naar man tager det letteste Tilfælde, at Undervisningen gives fra 6—8, for at kunne bestjæftige Lærlingen i 12 paa hinanden følgende Timer, hvori jo Tegneundervisningen er indbefattet, lade Lærlingen begynde at arbejde Kl. 8 om Morgenen, og for at Arbejdstiden ikke skal blive mere end 12 Timer, lade ham blive ved til Kl. 8, medens Mester og Svende maatte arbejde fra 6—6. Hvis Tegneundervisningen falder fra 8—10 om Aftenen, vil Fordringen om de 12 paa hinanden følgende Timer medføre, at det unge Menneſte først begynder Kl. 10 om Formiddagen. Det er den Slags Ting, der, naar de staa i Loven og ere Betingelser for Kontraktindgaaelse, ville afholde Mange fra at indgaa derpaa. Det har jeg ogsaa allerede hørt Mangfoldige udtale, at paa noget Saabant ville de paa ingen Maade gaa ind. Seg tror ogsaa, at Betydningen af den Maade, hvorpaa Lærlingen skal undervises, noget overvurderes, naar det i § 9 er sagt, at enten Mesteren personlig eller en fagmæssig uddannet Mand skal undervise Lærlingen. Seg nævner blot dette, for at man ikke skal betragte Lærlingens Undervisning, naar han skal opdrages til at blive en praktisk og dygtig Haandværker, fra samme Synspunkt, som naar man underviser unge Menneſter i Mathematik eller andre Discipliner, som kræve megen Opmærksomhed. Lærlingen undervises ikke af Mesteren eller en fagmæssig uddannet Mand, men paa Fagstederne af Svendene og Kammeraterne. Derigjennem uddanner han sig til en praktisk Haandværker, der kan hjælpe sig udover de forskellige Vanskeligheder, der indfinde sig, og det lærer han ved at iagttage de Folk, der kunne overvinde disse Vanskeligheder; han lærer det ved Øvelse og god Villie, Betingelserne for at kunne blive et dygtigt Menneſte siden. Skal Lærlingen derimod modtage Undervisning i den Forstand, at det enten skulde være Mesteren eller en fagmæssig uddannet Person, der skal give ham den, vil det ikke have anden Virkning, end at det giver det unge Menneſte eller hans Forældre eller Børge Anledning til at reise en Kritik overfor dem, der give ham denne Veiledning, hvilket kun vilde skade ham selv og ikke være gavnlig for hans Tilværelse af Faget i mindste Maade. Den Betragtning, at det er en forrlig Nødvendighed, at der skal være en Enkelt til Stede til at lede hans Uddannelse, er urrigtig. Naar jeg skulde nævne et Forhold, der har en ganske anderledes Betydning, skulde det være det, at Lærlingen kommer paa et Værksted, hvor der baade er Meget at bestille og forskellige